

Scénář - reportáž - Marie Mansfeldová

Pamětnice: *“Na každý lavici byl kalamář, tam dolejšval pan školník normálně inkoust a máčeli tam holkám kluci copy do toho inkoustu, takže když holka hodila hlavou, tak to všechno bylo pocákané.”*

Pepa: Tak na svoji školní docházku vzpomíná paní Marie Mansfeldová, narozená v Horních Počernicích 23. 11. 1944 .

Matěj: Po základní škole chtěla nastoupit na uměleckoprůmyslovou školu, ale vše bylo nastaveno jinak.

Pamětnice: *“Normálně to nešlo, člověk, když tam chtěl jít, tak musel mít dva roky praxe v obchodě buď s papírem, čili v Narpě tehdy, nebo v galanterii v textilu, ale musel ty dva roky v tom krámě strávit v Praze.”*

Pepa: Protože Horní Počernice nebyly součástí Prahy, nepřipadalo to v úvahu. Když zjistila, že nemůže jít na svoji vysněnou školu, čekalo ji první zaměstnání.

Pamětnice: *“14 let mně bylo 23. listopadu a 24. listopadu jsem nastoupila do Elektrosignálu tady v Horních Počernicích. První výplatu jsem měla 140 korun a byla jsem za ni vděčná.”*

Matěj: Během zaměstnání měla později možnost vystudovat večerně gymnázium. Maturovala dne 6. 6. 1966.

Pepa: V srpnu 1968 paní Mansfeldová cítila, že se něco stane.

Pamětnice: *Chodila jsem po bytě, maminka mi pořád říkala, abych už si sedla na zadek, protože jsem byla nervózní, a ať se koukám na televizi, ale nemohla jsem. V noci, když jsem se vzbudila, protože začala nalétávat letadla na Kbely. To mně bylo velmi ouzko. Ráno maminka nemohla na rádiu nastavit rádio, protože to všechno zmizelo, a říkala: “Ty jsi rozladila rádio?” Říkám: “Ne, mami, ale je válka.” To už jsem dělala ve stavbě strojů, a vím, že když jsme šli do práce, tak tam byla lávka u té Elišky - rybníka - a tam jsme šli mezi kulometry.”*

Pepa: Co se vám vybaví, když se řekne sametová revoluce?

Pamětnice: *“To se mi vybaví buchty, koláče a bábovky. Pekla jsem pilně, protože manžel dával dohromady srazy na náměstí, a nebo chodil do školy na fakulty domlouvát se se studentama, tak jsem si řekla: politik nejsem a co můžu pro ně udělat? Takže je zabezpečím jídlem.”*

Matěj: A co by paní Mansfeldová vzkázala a popřála naší generaci?

Pamětnice: *“Dala bych vám, nebo co bych vám přála, štěstí, hlavně zdraví, protože to je potřeba, aby se vám splnily všechny přání a toužení, které chcete. Pomáhejte mamince a tatínkovi, nezapomeňte na dědečka a na babičku. To je tak důležitý nejvíc.”*